

[Annette Just]

des! Hvad er det for en tankegang, Socialdemokratiet nu kommer frem med? Vi skal altså kun vise flaget, men så snart det måske bliver en smule farligt – hvad vi alle håber det ikke bliver – skal vi stikke halen mellem benene og styrte hjem igen. Selvfølgelig skal vi samarbejde med de andre vestlige lande, og går det så galt, at der udbryder krig, må korvetten også opføre sig som et krigsskib.

Socialdemokratiet foreslår endvidere, at vi skal sende et hospitalsskib, det vil sige først få det sat i stand og så sende det ned til Golfområdet. Jamen er det ikke et tegn på, at man regner med, at der bliver krig? Jeg troede, at det netop var for at bevare freden, at vi sendte »Olfert Fischer« derved. Desuden anslås udgiften til mellem 50 og 100 mio. kr.

Jeg kunne egentlig bedst lide Socialdemokratiets første forslag om, at et feltlazaret ville blive sendt derved, hvis det blev nødvendigt. Det kan sendes derved ret hurtigt, er allerede på nuværende tidspunkt i Danmark, og jeg har forstået, at det er betydelig billigere. Så der er mange gode grunde til, at vi ikke kan støtte Socialdemokratiets ændringsforslag.

Jeg kom hjem i går aftes fra en tur til NATO's sydflanke. Jeg kan selvfølgelig, som alle ved, meddele, at de er parate, hvis det skulle gå så galt, at sydflanken, altså Tyrkiet, rammes. Der var repræsentanter fra 13 nationer på turen. Alle meddelte, at de var parate til at få stoppet bødlen fra Bagdad.

Lad »Olfert Fischer« gå til Golfen! Lad os sige ja til beslutningsforslag nr. 81, men nej til Socialdemokratiets svækkelse af det.

Jørgen Estrup (RV):

Midt i den alvorlige og uhyggelige krise i Mellemøsten er det unægtelig et lyspunkt, at FN så konsekvent og enigt har været i stand til at reagere på den situation, som er opstået. Det er faktisk selve ideen med FN, at man skulle kunne bremse overgreb som det, Irak har foretaget mod Kuwait, og derfor synes jeg, at det først og fremmest må hilses velkommen i dag, uanset hvor uhyggelig situationen er.

Samtidig har vi kunnet konstatere, at verdenssamfundet har kunnet stå sammen i en enig front mellem Øst og Vest, mellem Nord og Syd, mellem rige og fattige nationer, mellem store og små lande og har fordømt Iraks overgreb. Dermed har vi også skabt den bedste for-

udsætning for en fredelig løsning af konflikten. Når vi fra dansk side overvejer, hvad vi i den sammenhæng kan gøre, er der sådan set kun ét svar: Vi skal støtte FN af alle kræfter og på den måde, som FN måtte bede os om og opfordre os til.

Lørdag morgen skete der en afgørende udvikling i FN's holdning, da Sikkerhedsrådet vedtog resolution nr. 665 og i den forbindelse tog det næste logiske skridt for at gøre boykotten mod Irak effektiv. Den opfordring, som ligger i resolutionens § 3 om at støtte alle de involverede lande, herunder Kuwait, er sammen med den næsten samtidige henvendelse fra Kuwait en klar opfordring til en dansk indsats. Jeg synes, man i den sammenhæng skal overveje, hvad et dansk nej ville betyde. Et dansk nej kunne meget nemt tolkes som manglende støtte til FN's indsats, og derfor bør dette også indgå i vores overvejelser.

Når vi derfor fra radikal side kan støtte det fremsatte beslutningsforslag, erkender vi, som det er blevet sagt, at dette ikke er en aktion under FN's flag, men en aktion i fuld overensstemmelse med pagtens artikel 42, der taler om: »... skridt foretaget af luft-, sø- eller landkræfter tilhørende medlemmer af De Forenede Nationer.« Jeg synes, man skal understrege, at det, der her er tale om, ikke er at sende et dansk fartøj ned for at deltage i en militær konflikt, men for at håndhæve en boykot, for at etablere en blokade. Det er ganske afgørende for den beslutning, vi står over for.

Herudover synes jeg, at det hører med i vores bedømmelse af beslutningsforslaget, at det også rummer en væsentlig humanitær indsats, og er der noget, der er brug for i øjeblikket med den flygtningestrøm, vi ser, er det en humanitær indsats.

Når Det Radikale Venstre siger ja til dette beslutningsforslag, er det afgørende for os, at der er tale om en koordinering i FN-regi via den militære stabskomité, sådan som også resolution nr. 665 åbner for, og at det, som også regeringen i beslutningsforslaget garanterer, ikke udvikler sig og ikke kan mistænkes for at udvikle sig til en aktion styret af USA, Vestunionen, NATO eller en anden ensidig gruppering af lande.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at en beslutning som denne ikke er let set med radikale øjne. Den drejer sig om helt grundlæggende prin-